

Ds. Arjan van Groos (1962 - 2014)
Tekst: Psalm 124, 8
Ochtenddienst

Broeders en zusters,

1. **Votum**
2. **Zegengroet**
3. **Zingen : Psalm 65 : 1 en 6**
4. **Schuldbelijdenis: Zingen Psalm 25 : 3 en 5**
5. **Genadeverkondiging met aansluitend zingen Psalm 32 : 1 en 2**
6. **Gebed om zegen over de bediening van Gods Woord**
7. **Schriftlezing : Psalm 124**
8. **Zingen : Psalm 27 : 4 en 7**
9. **Tekst : Psalm 124 : 8**
10. **Tussenzang na eerste punt: Psalm 111 : 4 en 5**
11. **Zingen : Psalm 124 : 1 – 3**
12. **Lezing van de wet (De liefde doet de naaste geen kwaad; daarom is de liefde de vervulling van de wet. Romeinen 13 : 10)**
13. **Zingen : Gezang 27 : 5 en 6**
14. **Dankzegging en voorbede**
15. **Slotzang : Liedboek 397 : 1, 2, 3 en 6**

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters, groot en klein,

Wat verwacht u van dit nieuwe jaar? Een jaar van vreugde? Of misschien juist een jaar van moeite? Treedt u het jaar met vertrouwen tegemoet? Of juist met angst? Het begin van een nieuw jaar. Het begin van de dienst. Het leek me mooi om aan het begin van dit nieuwe jaar stil te staan bij de woorden waar we elke kerkdienst weer mee beginnen. Die woorden uit Psalm 124 : 8. Onze hulp is in de naam van de Here, die hemel en aarde gemaakt heeft. Dit zijn bijzonder bekende woorden voor wie geregeld in de kerk komt. Maar wat betekenen deze woorden nu precies? In welk verband staan ze? En geeft dat verband ook nog kleur aan ons gebruik in de eredienst? Wat willen deze woorden ons zeggen in dit nieuwe jaar? Daarover wil de Here het op deze morgen van het nieuwe jaar met u hebben.

Ik bedien u het Woord van de Here onder het thema:

Wij belijden: in de naam van de Here vinden wij ons houvast.

We zullen daarbij twee dingen zien:

- 1. Deze naam heeft zijn kracht bewezen,**
- 2. Deze belijdenis heeft zijn waarde bewezen,**

We zullen allereerst zien dat de naam van de Here zijn kracht heeft bewezen. Het eerste woord van onze tekst is dat mooie woord “onze”. Juist in deze tijd van individualisme, egoïsme en korte lontjes, is dat woord al een blijde boodschap op zichzelf. Tenminste wanneer het ook gezamenlijk wordt uitgesproken. Of in ieder geval gezamenlijk wordt beleefd. Want de belijdenis van vers 8 wil geen individuele belijdenis zijn, maar een belijdenis van ons als zijn gemeente. Ons als zijn volk. Van ons als de gemeente die Hij gered heeft. Die Hij tot een hulp is.

In die zin is er ook veel voor te zeggen dat steeds meer Vrijgemaakte Kerken deze woorden niet meer door de voorganger laten uitspreken maar door de gemeente zelf. Vaak op melodie. Want dit woord wil een woord van Gods volk zijn. Zoals blijkt uit vers 1. Daar wordt het volk van Israël opgeroepen om de woorden van deze Psalm in de mond te nemen. Want daar staat: zegge nu Israël. Zeg het nu en telkens weer. Zeg het telkens weer: als de Here niet voor ons was geweest, dan waren we levend verslonden door de mensen.

Psalm 124 spreekt van grote nood en grote dreiging. Er zijn wel uitleggers die bij deze nood denken aan de dreiging in de dagen van Ester. Wat best zou kunnen. Want het volk van God was weggevoerd in ballingschap. En een zekere Haman kreeg een zeer hoge positie aan het hof van koning Ahasveros. Deze Haman was een verschrikkelijke Jodenhater. En door de koning een verkeerd beeld voor te houden over de Joden, wist hij van de koning gedaan te krijgen dat deze een bevel liet uitgaan naar al de vorsten van zijn rijk dat zij op de dertiende dag van de twaalfde maand, de maand Adar, alle Joden moesten doden, zowel jong als oud. Het volk van God moest volledig worden uitgeroeid. De totale vernietiging dreigde voor het volk van God. Hun doodvonnis was getekend. De terechtstelling hoefde alleen nog maar te worden voltrokken. Stelt u zich eens voor dat er bij alle politiekorpsen en op alle kazernes een bevel van de minister-president en de koningin zou liggen dat op 31 januari alle bijbelgetrouwe christenen moeten worden afgemaakt. Wat zou dat een onrust en beroering geven. Want wat zouden wij kunnen doen tegen de wapens van de politie en het leger. We zouden machteloos staan. Een ongelijke strijd die we zeker zouden verliezen. Dus onder de Joden moet in die dagen een enorme angst en paniek zijn uitgebroken. Het gevoel levend verslonden te zullen worden. Ze zijn toen echt op het laatste moment aan de dood ontsnapt. Door de hand van de Here die het Joodse meisje Ester tot koningin had gemaakt. Door de hand van de Here die bij de koning zoveel liefde voor Ester had opgeroepen. Op het allerlaatste moment. Zoals dat zo mooi is uitgebeeld in vers 7. Waar gesproken wordt over een vogel die gevangen is genomen. Die in een strik zit. Of wat waarschijnlijker is, in een net gevangen zit. Maar het net scheurde en de vogel wist zo aan een zekere dood te ontkomen. Zo ontkwam Israël aan het zwaard van Haman. Nu is het niet zeker dat deze Psalm op deze geschiedenis betrekking heeft, maar deze geschiedenis past wel heel goed bij het beeld ervan. Bij de spanning. De doodsdreiging. De redding op het allerlaatste moment. De bevrijding van de alles verslindende zwaarden van de Perzische soldaten.

Onze hulp is in de naam van de Here. Here met hoofdletters. De naam van de God van het verbond. De naam van Hem die zijn Woord houdt, omdat Hij onveranderlijk is. Hij komt niet terug op zijn Woord. Hij verslapt nooit. Hij slaapt nooit. Hij vergeet nooit. Wat Hij beloofd heeft doet Hij. Hij heeft een eeuwigdurend verbond met Abraham en

zijn nageslacht gesloten en het is ondenkbaar dat God dat vergeet. Het is ondenkbaar dat God zou volk zou laten uitroeien. Want Hij is de Here.

Door de eeuwen heen heeft Hij laten zien dat Hij die naam met recht draagt. Hij is trouw geweest in vloek en zegen, in oordeel en bevrijding.

Daarover zullen we dan nu zingen met de woorden van Psalm 111 : 4 en 5.

In de tweede plaats zullen we zien dat deze belijdenis zijn waarde heeft bewezen.

Onze hulp is in de Naam van de Here. We hebben in het eerste punt gezien dat die naam Here de verbondsnaam van God is. Een naam die Hij ons geleerd heeft om Hem als een trouwe God te leren kennen. Zodat wij elke keer als wij Hem bij deze naam noemen daarin een beroep doen op zijn trouw. Hij wil voor ons de onveranderlijke en trouwe God zijn. Daarom heeft Hij ons die naam geleerd. En iedere keer als wij die Naam bewust gebruiken, eren wij Hem dus. Vragen wij Hem te zijn wie Hij voor ons wil zijn.

Die naam van God is als het ware een trouwring. Die ring heb je aan de hand van je man of vrouw gedaan als bewijs van jouw liefde voor haar of hem. Als teken van de belofte die je gedaan hebt dat je trouw zult blijven tot de dood jullie scheidt. Die trouwring is een geschenk van jou aan de ander. Toch zou het heel veel pijn doen als je man of vrouw er bewust voor zou kiezen die ring af te doen. Afgezien natuurlijk van een reden van gezondheid of veiligheid. Maar als er niet een dergelijke reden is, dan is het of die ander jouw geschenk niet langer wil dragen. Jouw geschenk niet langer die waarde heeft die hij voor jou wel heeft. Zo is het ook met het geschenk van de Naam van de Here. Hij wil dat wij dit geschenk nu ook gebruiken in de omgang met Hem. Het is voor de Here een vreugde als wij de erediensten daarom beginnen met de woorden van deze belijdenis. Onze hulp is in de naam van de Here. Inderdaad daarin is onze hulp. In de naam van onze betrouwbare God die zijn woord houdt.

Maar wat betekent nu die “hulp” van de Here? Want hier hadden vele woorden kunnen staan. Woorden als verlossing of bevrijding. Als steun en kracht. Maar hier staat het woord “hulp”. Het mooie het gebruik van het woord “hulp” is dat het gebruik van dit woord zo moeilijk is. Daar bedoel ik dit mee. Als je zegt dat de Here je hulp is, verklaar je daarmee dat je zelf hulpbehoevend bent. Hulp nodig hebt. Het niet alleen kan. Het is een belijdenis van eigen onvermogen en van afhankelijkheid. En als er iets moeilijk is voor ons, dan is het hulp aanvaarden. En als u dat niet gelooft, dan gaat u maar eens met de diakenen praten. De grootste moeite die ze tegen komen in hun werk is niet dat ze

geen geld hebben om hulp te geven. Of dat er geen gemeenteleden zijn die willen helpen. Nee, de grootste moeite is dat broeders en zusters zo vaak geen hulp willen aanvaarden. Het allemaal zelf willen oplossen. Terwijl ze al lang het punt voorbij zijn, dat ze het nog zelf kunnen. Maar toch weerhoudt hun trots hun ervan hulp te aanvaarden. Het gevoel je hand te moeten ophouden. Of misschien te moeten erkennen dat je jezelf zo in de nesten hebt gewerkt, dat je er zelf niet meer uit kunt komen. Of het gevoel hebben straks dankjewel te moeten zeggen.

Hulp aanvaarden is zo moeilijk. Daarom is het zo mooi dat we als gemeente juist met deze woorden: onze hulp is in de naam van de Here, onze erediensen beginnen. We strekken daarin onze handen uit naar de betrouwbare Here. We zeggen daarin: Here, wij kunnen het niet. Wilt u ons helpen, zoals u ons dat beloofd hebt. Wilt u onze God zijn en onze tegemoet komen in onze zwakheid. Wij willen zo graag geloven, schenkt u ons geloof. Wij zijn arme zondaars, wilt u ons genadig zijn. Wij willen graag naar uw geboden leven, schenkt u ons uw Geest. Wij willen uw gemeente zijn, verenigt u ons in geloof. U geeft ons een taak en roeping in deze wereld. Helpt u ons onze roeping en taak te vervullen.

En we strekken zo onze hulpbehoevende handen uit naar de Here, omdat wij Hem kennen. Wij kennen Hem als de Schepper van hemel en aarde. De Schepper is onze Here. Hij die slechts zijn stem hoefde te verheffen. En zijn Woord bracht alles tot stand wat er is in de hemel en op aarde. En dezelfde kracht als het Woord waarmee de Here alles geschapen heeft, heeft ook het Woord waarin Hij beloofd heeft voor ons te zorgen. Het is hetzelfde Woord als waarmee Hij zich trouw heeft getoond aan zijn volk Israël in het Oude Testament. En elke keer als zijn volk weer oprecht zijn handen uitstrekten naar de Here, hoorde Hij en gaf Hij verlossing. Hetzelfde Woord dat alles geschapen heeft, is vlees geworden en heeft onder ons gewoond. En het Woord heeft de zonden van de wereld gedragen. Hij kwam op het gebed van hen die waren blijven geloven dat God een nieuwe Koning op de troon van David zou zetten.

Door heel de geschiedenis heen heeft de Schepper van hemel en aarde laten zien, dat Hij trouw is aan zijn Woord en naar zijn volk luistert. Laten wij dan ook in dit nieuwe jaar in alle dingen van ons leven onze hulp verwachten van de Here, de Schepper van de hemel en de aarde.

Amen